

*Het
Nieuwe
Literaire
Tijdschrift
Magazine*

blad voor de moderne mens

jaargang 1 nr **2** maart 2023 - gratis – verschijnt onregelmatig

uitgever Ned Rednoot Dubbeldam

Het Nieuwe Literaire Tijdschrift Magazine

Het blad voor de moderne mens stelt zich ten doel de schrijvende, dichtende, fantaserende, zich hoe dan ook uitende mens een plek te geven in de onvermijdelijk uitdijende samenleving, een kans voor een ieder zijn gedachten gedrukt te zien en te delen met soortgenoten.

Voel je vrij, lezer van deze tweede editie, om deelgenoot te zijn en te worden aan deze vorm van vrijetijdsbesteding. Alle inzendingen worden zonder enige vorm van censuur, controle of commentaar opgenomen.

Het spreekt voor zich, gezien de beperkte ruimte die het tijdschrift magazine vooralsnog heeft, dat de lengte van de gewenste publicatie enigszins kort zal dienen te zijn, ongeveer 350 woorden per pagina.

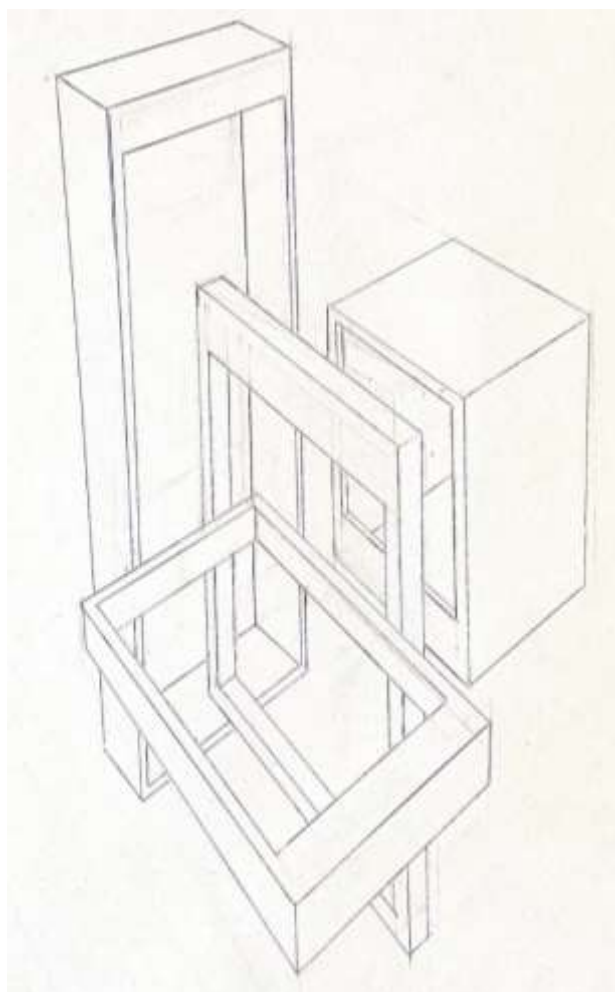
Te denken valt onder meer aan proza, poëzie, (fake) nieuws, dagboek, fictie, doch eveneens voor tekeningen en foto's in zwart-wit zal desgewenst plaats worden ingeruimd.

Schroom niet en stuur je werk in naar
dentoonder@gmail.com

HNLTM

tav uitgever Ned Rednoot
van Doesburg erf 96 Dubbeldam
33315RD Dordrecht

Ned Rednoot is een duurzame coöperatie zonder winstoogmerk
©

Zwervend langs de veste

zie ik de wilg zwieren
de toppen van zijn takken
waaien over het water
later

lichter in de lente
als jonge eenden
tussen blaadjes klieren

loop ik de linde tegemoet
en zie dat ze met koninklijk gewuif
de oude beuk begroet

die met zijn grote kroon
al honderddrieënnegentig jaar
maar doodgewoon
nog steeds waakt over Goes

door Dorine

Ramses Shaffy, Stil in Amsterdam

'T Is stil in Amsterdam
De mensen zijn gaan slapen
De auto's en de fietsen
Zijn levenloze dingen
De stad behoort nu nog
Aan een paar enkelingen

Zoals ik
Die houden van verlaten straten
Om zomaar hardop
In jezelf te kunnen praten
Om zomaar hardop
Te kunnen zingen
Want de auto's en de fietsen
Zijn levenloze dingen

Want de mensen zijn gaan slapen
Hmmm, hmmm (3x)
'T Is zo stil in Amsterdam
En godzijdank
Niemand die ik tegenkwam

Ooo, hooo, hooo, haaa
'T Is stil in Amsterdam
De mensen zijn gaan slapen
Ik steek een sigaret op
En kijk naar het water
Denk over mezelf
En denk over later

Hmmm, hmmm (3x)
Het is zo stil in Amsterdam
'K wou dat ik nu eindelijk
Iemand tegenkwam

Zonder haar

Je zou wel willen dansen
je wilt zo graag weer dansen
met of zonder haar
met je ogen dicht
je zou weer willen dansen
om maar niet te huilen
dansen in je hoofd
de hele kamer door
dansen onder de maan
met haar in je gedachten

Je hebt gewoon zo gruwelijk
gewoon zo gigantisch zin
in 'Rudeboy Shufflin' van Israel Vibration
en '7 Seconds' van Youssou N'Dour
en 'Bongo Bongo' van Manu Chao
en 'Jezus to a child' van George Michael
en 'Fantastig toch' van Eva de Roovere
en 'Never, never gonna give ya up' van Barry White
en 'Reason for me' van Rudeboy

Je zou wel willen dansen
je kunt het zonder haar
tot je er bij neer valt
tot het licht wordt
je zou weer willen dansen
om haar te vergeten
dansen langs de zee
met alles wat je hebt
dansen langs de afgrond
zonder haar in geen geval

Uit: Woensdagmiddagen in Dordt

Arendsoog

Kortelings na het verschijnen van mijn eerste boek: 'Cowboy in Nepal', werd ik in mijn woonplaats nageroepen:

"Hee Cowboy!",

een lezeres, een van mijn eerste. Deze ertitel zou ik totaal vergeten zijn ware het niet dat ik dit woord onlangs tegenkwam in het nieuwste boek van een door mij gewaardeerde schrijver. En laten we wel wezen, in het Engels spreekt dat woord meer tot de verbeelding dan in de vertaling en letterlijke betekenis. Koejongen, het is nou iets waar ik, bij wijze van spreken, niet op aansla als het ware. Toch rijst ogenblikkelijk de vraag, waarom toch spreekt mij en zoveel anderen, ongeacht de leeftijd dit dan zo aan?

Laten we ervanuit gaan dat cowboys gewoon koejongens waren en de revolverhelden zoals gekend uit de Westerns echt iets anders. Waarom moet hij zich er dan zo nodig mee associëren hoor ik de lezer denken. Hoewel mijn gehoor zich niet kan laten vergelijken met die van indiaan Witte Veder en ik evenmin de scherpe blik heb van Arendsoog, de cowboy in de 64 boeken van Nowee waarvan ik er enkele las in mijn jonge jeugd toen ik nog niet rijp was voor de ruigere 'koiboy' boeken van Karl May. Arendsoog was een soort saloncowboy en Witte Veder een mietje. Als ik, greenhorn – met een colt op mijn slaap – moet kiezen dan toch maar het ruigere type als daar zijn bijvoorbeeld een Charles Bronson. Heel romantisch zit ik in de schaduw van de porch op mijn rocking chair met een scotch of brandy in de hand terwijl ik met Clint Eastwood dichtgeknepen ogen naar de – voor mijn middelgrote provinciewoonplaats, hierna te noemen Rattlesnake Valley, te hoge woonflat te dichtbij staar, terwijl achter mij een Claudia Cardinale de badkuip vult met hot water.

Voetstoots neem ik aan dat ook de lezer nu ongewild de soundtrack van Sergio Morricone in de schedel laat rondgalmen. Vergeet ik haast te melden dat mijn Palomino onrustig briest en het Winchester schotgun onder handbereik ligt, altijd klaar voor een doelgericht schot, mocht hij plots opduiken, coyote Vladimir.

Uit: Dordtse donderdagen

De vele voordelen van nepnieuws

Laatst bezocht ik Japan, ik moest er even heen voor werk. Kijken hoe ze het daar doen. Ik miste haast mijn vlucht, er was geen treinverkeer. Met een taxi dan maar, van file naar file tot onze nationale trots, de vluchthaven. Met in de ene hand mijn schoenen en mijn riem en de andere hand aan de broeksband, rennend naar de gate. De slurf werd al losgekoppeld.

Samen met mijn klimmaat deze week nog, in de lege klimhal de swing geoefend. Hoog in de route is een touw bevestigd waaraan je al slingerend drie meter opzij een greep kunt pakken. Noodzakelijk wanneer je de route wilt uitklimmen. Slechts voor hen met buitensporig veel fantasie oefenen wij voor de Kingswing op El Cap. Bob sprong en reikte naar rechts, hangend aan het slingerkoord. Toen viel het me op, achter de dreun van de airco hoorde ik Dire Straits met Sultans of Swing.

Er liggen sinds begin dit jaar diverse boeken van mij, geschreven onder pseudoniem in de ramsj. En wat moeten we nu toch met Facebook. Of nu al het woord van 2023: Stikstofruimte te koop. To memo or not to memo.

Dit alles bedacht ik, in een split second, terwijl ik door de Biesbosch struikelde – de pen had moeite mijn gedachten bij te houden – en de zon door de wilgen scheen op een wijze zoals ze nooit eerder door de wilgen had geschenen en daarboven onweerswolken zich stilzwijgend opbouwden en de wind in kracht toenam en de grijze wilgenblaadjes deed ruisen en de warboel van omgevallen bomen en bijna omgevallen bomen deed kraken. Sinds de februaristorm zijn er honderden, nee letterlijk duizenden bomen omgevallen in dit gebied en is het haast ondoordringbaar geworden. Het wordt hoog tijd dat hier duizend grote grazers worden losgelaten.

Achter deze natuurgeluiden meende ik het 'tjiftjaf' van de tjiftjaf te horen. In de verte verstopte zich een wolf.

Zo vlug ik kon liep ik het bos uit en startte mijn Yamaha YZF-R6. Voor de factchecker: nochtans geen oldtimer, waarmee het in de bochten goed schuin hangen is. Zachtjes verliet ik het parkeerterrein, er naderde een peloton 65-plussers op hun E-bikes.

Helaas ging het plan om werk en hobby te combineren niet door. Toen ik laatst toch in Japan was, probeerde ik af te spreken met Murakami. Ik wilde hem wat informatie ontfutselen over zijn boek, 'Blinde wilg, slapende vrouw' en als daar nog de gelegenheid voor was ook over 'After dark'. Na Norwegian wood, was ook ik in de ban van deze schrijver en las veel van hem. Vooral de korte verhalenbundels. Net zoals ik alles probeer te lezen van Herman Brusselmans, die zoals u weet een geheel andere stijl hanteert. Helaas, hij was juist vertrokken naar het buitenland.

Zo vlug ik kon reed ik naar huis. Ruim op tijd om daar te gaan wachten. Op haar die ik nu bijna een halve eeuw ken en met wie ik nog een halve eeuw hoop door te kunnen brengen. Toch stopte ik enkele keren om, door sukkels achteloos in de wegbermen weggegooiden verpakkingsmiddelen op te rapen en in mijn sidepockets te deponeren. Dat dit alles met pijn in de hamstrings, diverse vingerkootjes en hier en daar een gewricht gepaard ging, zal de lezer niet verbazen, de alinea over de Kingswing indachtig. Toch wil mijn lichaam door. Blijven oefenen, trainen voor dat ene doel, die route, ergens in de Belgische rotsgebieden met die tot de verbeelding sprekende naam: 'Demolition squad'.

Zal ik boswachter worden. Elke derde vrijdag op NPO 3: 'Goedenavond natuurvrienden, er is goed nieuws. De tjiftjaf is terug, uit Oost-Egypte, waar hij overwinterde'.

Boekenbal 2023

Heus, ik kon mijn oren niet geloven toen ik ten tweedemale bleek uitgenodigd voor het Boekenbal en ik ontbood terstond Eega in mijn spelonk – zoals zij het noemt want het is er altoos duister teneinde ik tenslotte meen mij beter kan concentreren in het aanschijns mijner LG screen – en enigszins verheugd enerzijds, anderzijds bezorgd meende ik aan haar lieve stemgeluids te bemerken zij mij meldde mij niets om aan te trekken te hebben. Hetgeen ik waagde tegen te zullen moeten spreken, daags tevoor immers had ik getracht mij toegang te verschaffen tot haar kledingmagazijn teneinde tenminste een recentelijk gestoomd sportcolbert te bemachtigen om enigszins dragelijk tevoorschijn te verschijnen op een zondagmiddag voorleessamenzijn in het pied-à-terre ener collega en ik kan u verzekeren dat van hetgeen daar op voorraad aanwezig is Jackie Kennedy / Onassis lelijk zou doen opkijken om van de grootscheepslading schoeisel Evita Perron naar ik aanneem een lichte zuuroprisping zou doen walgen. Kort en goed, ik ga mij dus nogmaals zullen wagen in deez bedompte ruimte om de toxedo op te duiken, af te stoffen en op mijn huidige maten spoorlags laten af te stemmen. Voor bijbehorende accessoires dien ik af te wachten in welk ensemble Eega zich gaat laten hullen teneinde ton sur ton onze opwachting te maken in de Stadsschouwburg hier ter stede. Vanwaar dit schrijven beste lezer, welaan voor de draad ermee, is daar iemand wellicht op de hoogte van de huidige indeling der trambenummering, wegens het schoonhouden mijner Bontoni Napoli lakschoeisel, betreden wij liefst zo gering mogelijk het Nederlandsche wegennet. Dit terzijde overigens, weegt in het geheel niet op tegen het ongetwijfeld groot gemis van onze vrind Har, wiens immer gesoigneerd voorkomen node gemist zal worden. Enfin, een ding zal ik niet missen, de pregnante geur opstijgend uit al zijner corduroy colberts, die kamelenrook van de pijp in zijn borstzak, verborgen achter het pochet, typisch Mulisch, ach.....

Uit: Dordtse Donderdagen

De kwade geur (deel 2 – slot)

De volgende ochtend trok ik mijn oudste kleding aan en haalde in de voorkamer, walgend alle meubels van hun plaats, de zware stoelen, het bureau, de bewuste canapé en zelfs de toogkast kon ik enkele centimeters verplaatsen. Niets trof ik aan. Ik verzocht de tuinman zich onder de vloer te begeven en uit te kijken naar schimmels of mogelijk een dode bunzing of ander knaagdier. Niets van dat al. Het hele pand was na enkele dagen veranderd in een stinkende hel. Ik stond voor een raadsel. Op straat keken voorbijgangers mij na, nergens kon ik mij nog vertonen, ik walmde, ademde, straalde uit; stánk. Wanhopig, wat een situatie waarin ik was beland. Noodgedwongen week ik uit naar een gehuurde woning aan de kust, afgezonderd in de duinen was ik niemand tot last. Dagelijks, soms meerdere malen baadde ik in zee. Na verloop van enkele weken leek de pregnante geur mij te verlaten. Zelf echter rook ik het nog onverdraaglijk in mijn neus. Aan de reacties van de mensen die ik ontmoette in winkels of op straat scheen er niets meer aan de hand.

Op een maanloze en windstille nacht leek het of ik de klok in het torentje op het dak van mijn cottage hoorde luiden, zacht maar duidelijk en mogelijk telde ik verkeerd maar ik kwam tot veertig slagen. En waren er niet exact veertig dagen verstreken sinds ik mijn huis verliet. Toen ik de volgende dag een krant kocht en die gehaast doorbladerde viel mijn oog op een klein bericht. Kapelaan Antonioni Alfonso Domingo was overleden en bijgezet in de kapel van de heilige Ronaldinho in de hoofdstad. Iets in mij zei me terug naar huis te keren. Hoewel de ramen en deuren enkele maanden potdicht waren geweest was er van stank niets te merken. Weliswaar rook het niet bepaald naar madeliefjes of lavendel maar de gehate geur was opgelost. Dit vreemde verhaal zou hier kunnen eindigen maar wat het nog raadselachtiger maakte is dit. Niet alleen kapelaan Domingo verdween, maar ook de oxbloodrode canapé in empire stijl was spoorloos.

Feuilleton

Fragmenten van brieven van E.

..... viel me nu pas op, je verwacht het niet van iemand met zo'n smal smoeltje, hij heeft best brede schouders enzo, hihi als je me begrijpt. En die zwarte coltrui stond hem zo goed. Eerst moest ik nooit wat van hem hebben maar als je hem eenmaal begrijpt, hij bedoelt het goed, allemaal. Nou ja, als je het niet verder vertelt, we gaan volgende week naar de film. Echt niets zeggen hé, doe maar net of je niks weet. Je weet hoe Harry is.....

..... hoop wel dat je je nu eindelijk weer eens wat beter voelt, dat schiet niet op met jou. Jaap nog gezien de laatste tijd? Ik weet niet, het zal wel weer aan mij liggen. Hij kan af en toe zo bot doen, krijg ik overal de schuld van. Alsof ik er wat aan kan doen, hij is nogal jaloers, sinds ik mijn haar nu anders heb, ja sorry hoor. Nou ja, hoe het ook zij, ik ben blij dat we het weer gehad hebben, al dat gedoe met die feestdagen. Is bij jou de boom al weg, weer even niks nu. En als je het niet erg vind, ik ga liever naar Rosado maar dan ook eigenlijk liever pas volgende maand, zit even een beetje krap, lieve groetjes van je E.

Fragmenten van brieven aan E.

....domme vraag misschien maar doe jij je schone was ook gewoon weer in de wasmand waar de vuile inzat, alstie leeg is? Eigenlijk smerig of wat denk jij, maakt dat nie uit? Ik word warempel nog eens een echte huisvrouw, moet je mij horen. Warempel, mooi woord overigens. Net als overigens, overigens hihi. Goh, moet opeens denken aan dat dictee wat je vroeger had, keek ik altijd samen met ma. Niet dat ik er goed in was, kon er geen houdt van. Maar nu dit, waarom ik je schrijf, je raadt nooit wie ik laatst .....

Lieve E.

Hoe lang zijn wij nu al niet bevriend. Ik weet wel, het hoeft niet, maar ik wil je toch een keer zeggen, ik ben er blij mee. Hoe ouder je wordt, hoe minder echte vrienden, -innen je overhoudt. Onze vriendschap blijft altijd bestaan. Zo! Ik heb gezegd hihi. En dat ik blij ben dat ik altijd bij jou terecht kan, gewoon eens even lekker klagen, janken en spuien.

Wordt vervolgd

Citaat van de week

uit: Slachters en psychiaters van Arnon Grunberg

Magere mensen zijn het moeilijkst (...)

Voet voor voet, schouder voor schouder, 2009

Nadat ik als kamerjongen in een driesterrenhotel in Beieren gewerkt had, leek het werk van masseur mij het logische gevolg voor de ambitieuze getuige die niet alleen wil zien, maar ook voelen. Ik volgde een snelcursus, waarna het lastig bleek te zijn om in Nederland als ongediplomeerd masseur aan de slag te gaan. Ik moest uitwijken naar Roemenië, waar ik in een verlaten kuuroord (het woord 'kaputt' viel dagelijks) een heerlijke zomer beleefde. Het was de zomer waarin ik mijn smetvrees overwon en leerde om het sterfelijke lichaam, ongeachte leeftijd en geslacht, te omarmen – mits het omarmd wilde worden, dat spreekt vanzelf.

Quotes zonder bronvermelding

Doe zelf normaal

De aandeelhouder wint altijd

Een statisticus waadde door een rivier van gemiddeld één meter diep, hij verdronk

Vodka Martini, shaken, not stirred

Ich bin ein Berliner

Willen we naar de Dam? Dan gáán we naar de Dam!

Een volk dat voor tirannen zwicht, zal meer dan lijf en goed verliezen, dan dooft het licht

Ik ben gelukkig en blij dat er geen vliegje in mijn oog zit

Er is geen rust / er is geen nacht / oneindig / en geen stilte stil

Geluk is wanneer je je realiseert, ik heb geen pijn

Ik tel tien tenen aan mijn voeten. Gegroet, ik vrees dat we verder moeten

Ik ben gestopt met mopperen en ik ben een stuk gelukkig geworden

'T is pas gedaan als 't gedaan is

Obey gravity, it is the law

Ben ik die cowboy
de hartendief
de motorduivel
die als de hemel dondert
aan de horizon verdwijnt
stiekem zijn spiegelbeeld bewondert
of toch een brandweerman
volg me over de highway
gooi je haar los
en ga met me mee

Ben ik een metroman
de bartender
de stylist
waar de wind hem waait
als zijn haar maar goed zit
stilletjes zijn ego aait
of toch een buschauffeur
er zijn nog stoelen vrij
stap in en come on board
en ga mee met mij

Ben ik die zwarte snor
de bodybuilder
de boss
die zijn heil zoekt
in de leeggelopen straten
heimelijk zichzelf vervloekt
of toch een best friend
spring maar achterop
ik breng je thuis
maar hou je kop

Ik ben de dakloze
de hobo
de clochard
die verdwaalt in zijn gedachten
door de volgelopen straten
langs volgehulde grachten
of toch een paradijsvogel
die in zijn bubbel leeft
zacht en teder en warm
die liefde over heeft

Rob van de Wetering – 'Achter de einder'

<https://www.instagram.com/omgogh.art/>

Editie 3 van HNLTM zal een thema nummer zijn:

De Koers